

Ljubljana, 1. oktobra 2012

POSLANICA OB TEDNU OTROKA

Oglašamo se v imenu otrok in mladostnikov, tudi v imenu mladih parlamentarcev, osnovnošolcev, ki so vsako leto, že več kot dvajset let, v prostorih državnega zbora zahtevali enake možnosti za vse otroke ne glede na to, katerega socialnega stanu so njihovi starši. Zatajili smo kot družba. Nismo jih poslušali, ker otroci niso del glasne javnosti, ker niso socialni partnerji v pogajanjih, ker nimajo glasu. Tudi na letošnjih otroških parlamentih bodo spregovorili, tokrat o tegobah odrasčanja. Jim boste prisluhnili?

Z letošnjo poslanico ob Tednu otroka vam želimo sporočiti, da ste soodgovorni za revščino in bedo premnogih otrok v naši državi. Kdo je soodgovoren, boste vprašali? Obtožujemo vse tiste, ki ste oropali našo državo, trgovce z novci, trgovce z blaginjo dežele. Razprodali ste jo in se polastili skupno ustvarjenih dobrin. Z nespametno politiko ste praznili in izpraznili državno blagajno in blagajne občin, v katerih je bilo mnogo sredstev, tudi za otroke.

Ne recite, da pretiravamo in da teh otrok ni tako veliko, kakor trdimo. Ne bomo čakali na statistične podatke, ki z dveletno zamudo zameglijo usodo posameznega otroka, ki danes, tukaj in zdaj, nima možnosti, da bi se do sitega najedel, da bi bil spodobno oblečen, imel topel dom, poslušal pravljice ter plesal in pel v vrtcu, dobil knjigo ali bil naročen na otroške in mladinske revije, se udeleževal dejavnosti, ki jih organizira »brezplačna« šola, da bi šel na morje ali obiskoval izvenšolske, žal prevečkrat, plačljive dejavnosti. In nekateri otroci nimajo dostopa do osnovnih zdravstvenih storitev zgolj zato, ker so njihovi starši ali skrbniki ostali brez (zaposlitvenega) statusa ali statusa občana, iz katerega izhaja tudi pravica do zdravstvenega zavarovanja njihovih otrok. To sicer ne bi smelo vplivati na pravice otrok, zagotovljenih z mednarodnimi konvencijami, a to je slovenska realnost. Šolanje in študij postajata za nekatere nedosegljiv privilegij. Doma ni dovolj denarja za šolanje v oddaljenem kraju, za stanovanje in hrano, za učbenike in študijske knjige. In to kljub zagotavljanju oblastnikov, da vsakršne reforme ne bodo vplivale na položaj otrok in mladostnikov.

In kdo je še soodgovoren? Morda tudi vi, ki to berete. Ker niste storili ničesar ali ne dovolj, da bi to preprečili. Le zmajujete z glavo, češ, kako je mogoče to, kar smo prebrali v časopisu ali videli na televiziji. In tudi, kako je mogoče, da otroka skrivajo pred materjo ali očetom. Eno leto. Država pa nič. In zakaj ne storimo dovolj, da preprečimo spolne zlorabe, trpinčenja in pretepanja otrok. Država ne sprejme zakonodaje, s katero bi prepovedala telesno kaznovanje otrok. Še zakonov, ki jih imamo, in ki že sedaj omogočajo učinkovitejše preganjanje storilcev kaznivih dejanj zoper življenje, varnost in dostojanstvo otrok, ne izvajamo dovolj učinkovito. Država pa nič. Večina romskih otrok ne zaključi osnovno šole. Kršena je njihova pravica do izobraževanja in izobrazbe. V naši državi še vedno trgujejo z dekleti in jih prodajajo neznanim moškim. Država pa nič. Ali pa vsaj ne dovolj.

Kdo je pozabil na zaveze države po Konvenciji o otrokovih pravicah?

Liana Kalčina
Predsednica Nacionalnega odbora za otrokove pravice pri ZPMS

Darja Groznik
Predsednica ZPMS